

Ar cerību, ka Ķeipenes skolas vēsture turpināsies

Ķeipenes skolu vēsture nav tik viegli izprotama un kopā saliekama, jo Ķeipenes teritorija gadu gaitā ir stipri mainījusies. Vietējie ķeipenieši vēl atceras, cik tālu tagadējā Madlienas pagasta teritorijā iesniegušās Ķeipenes pagasta robežas. Daļa no kādreizējā Ķeipenes pagasta teritorijas tagad ir Taurupes pagasta sastāvdaļa. Ķeipenei savulaik pievienota liela daļa likvidētā Kastrānes pagasta.

Tāpēc pārliecināti apgalvot, ka rakstos minētais fakts, ka 1779. gadā Ķeipenes Ķīlēnos atvērta muižas skola zemnieku bērniem ir pirmā skola mūsu pagastā, nevar, jo nezinām, vai Ķīlēni atradās mūsu pagasta pašreizējā teritorijā. Ēkas, par kurām sakām: "Reiz te bija skola..."

Skoliņa agrāk un tagad

"Skoliņa" – tagad dzīvojamā māja, ir pamesta, neapdzīvota un bēdīga.

Ēka celta 1876. gadā skolas vajadzībām. **Kastrānes – Vatrānes I pakāpes pamatskola**

šajā ēkā ar nelieliem pārtraukumiem atradusies līdz 2. Pasaules kara beigām. 1943./1944. g. ir bijis beidzamais mācību gads šai skolai.

Vecā skola agrāk un tagad

Vecā skola tagad – daudzdzīvokļu dzīvojamā māja. Iesākumā Vecās skolas atrašanās vietā 1863. gadā uzcelta koka skolas ēka, kura ap 1877. – 1879. gadu nojaukta. Jauna divstāvēģa mūra skolas ēka tapusi 1880. gadā. Gan koka skolas ēkā, gan mūra ēkā atradās **Ķeipenes I pakāpes pamatskola**. Kad pamatskolu likvidēja (tas varētu būt pag. gs. 20. gadu beigās – 30. gadu sākums), ēkā darbojās nespējnieku patversme, bet Ķeipenes skolasbērni turpināja mācības Ķeipenes pagasta Madlienas 6-gadīgajā pamatskolā, kas tagad atrastos Madlienas pagasta teritorijā. No 1945. gada līdz 1974. gada vasarai ēkā atkal ir skola – Ķeipenes 7 gadīgā skola, no pag. gs. 60. gadu sākuma – Ķeipenes 8 gadīgā skola.

Vatrānes pils agrāk un tagad

Vatrānes muižas ēkā no 1945. gada līdz 1962. gadam atradās **Kastrānes septiņgadīgā skola**, kas tika pārveidota par **Kastrānes 4 gadīgo skolu** un kā četrgadīgā skola pastāvēja līdz 1974. gadam. Pēc 4 gadīgās skolas likvidēšanas Vatrānes muižas ēkā kādu brīdi bija palīgskola, bet 1980. gadā arī to slēdza, un ēkā ierīkoja dzīvokļus. Bet 1988. gadā muižas ēku jaunprātīgi nodedzināja tur dzīvojošais Konstantīns Rempēteris.

"Baloži" agrāk.

Tagad šajā vietā tikai mežrozēs un atmiņās

"Baložu" skolas ēkas vairs nav, tā nodega pag. gs. 80. gadu beigās. Miķelim Lečmanam piederošajā mājā Ķeipenes pagasta "Baložos" skola atvērta 1944. gada rudenī. 1945. gadā lielāko klašu skolēni (sākot no 5. klases) no mazās "Baložu" skoliņas pārcēlās mācīties uz lielo skolu (bijušās Ķeipenes I pakāpes pamatskolas un nespējnieku patversmes ēku). "Baložu" mājā, tāpat kā lielās skolas ēkā skola pastāvēja līdz 1974. gadam, kad uzcēla jauno Ķeipenes skolas ēku.

*Tik ilgi būs pasaule šī, cik ilgi būs skola
Un skolas dvēsele – skolēni un skolotāji.*

1974. gada 1. septembrī
sākās jaunās Ķeipenes astoņgadīgās skolas
(tagad – Ķeipenes pamatskola) vēsture.
Cerams, ka šī vēsture nekad nebeigsies!

Ķeipenes pamatskolai – 40!

**Nekad es neaiziešu
No tevis pavisam-
No čalām un trokšņiem,
No soļiem un kņadas.
Nekad es neaizvērsu durvis dzēvēm,
Un rudens lapas aicināšu ienākt,
Jo tas ir sākums uz tevi, SKOLA...**

Pirmā skola... Pat ja tavas lūpas nedzied slavas dziesmas skolai un tavos vārdos drīzāk izskan vienaldzība, nevis sajūsma un cildinājums, no savas pirmās skolas tu pavisam neaiziesi nekad. Jo skola – tā ir tava pirmā lielā dzīves mācība, tavs pirmais pakāpiens uz patstāvību, sasniegumiem un arī kritieniem, tā ir pirmā pieredze, kā sadzīvot un izdzīvot šajā pasaulē, kur tik daudz dūmakainu gaismēnu, biedējošu ēnu un tumsas.

Skola vienmēr ved un vada uz gaismu. Arī tevi. Neatkarīgi no tā, cik tālu tu laikā un telpā esi aizgājis no savas skolas, tevi visu mūžu pavadīs skolas gaisma. Un skolas zvana dzidrā skaņa – tik viegla, tīra un gaiša – skanēs cauri gadiem.

Atverot savas pirmās skolas durvis un ieejot skolā, tu vienmēr sajūties kā savējais, kaut arī gadu ritumā skolā tik daudz kas būs mainījies. Atmiņas un neuzdošanās izjūtas vienmēr tevi saistīs ar tavu pirmo skolu.

Un nekas jau daudz nav mainījies – bērzi pie skolas tie paši un pilādži ik rudenī sārtojas pie skolas kā senāk. Un skola stāv Ķeipenes kalnā tikpat stalta. Un arī tu esi tas pats, tikai gadu smagumu plecos un nu jau arī dzīves skolots...

Cienijamais absolvent! **TAVA ĶEIPENES SKOLA TEVI SVEICINA!**

Cienijamie pedagogi un darbinieki, kas strādājuši Ķeipenes skolā! **ARĪ JŪS ĶEIPENES SKOLA SVEICINA!**

VIENMĒR ESĪET MĪĻI GAIDĪTI SAVĀ SKOLĀ!

Ķeipenes pamatskolas kolektīvs

Ķeipenes pamatskola šodien – tie ir **97 skolēni, 18 pedagogi un 8 tehnicie darbinieki.**

Direktors – skolas dzīves virzītājs, dzinēj spēks un kopā saturētājs

Ķeipenes pamatskolā 40 pastāvēšanas gadu laikā direktori īpaši nav mainījušies, izņemot pirmos gadus.

Ķeipenes skolas direktori:

Pēteris Trijecs – 1974./1975. m. g.;

Jezups Žuks – 1975./1976. – 1977./1978. m. g.;

Adele Goldberga – 1978./1979. – 1994./1995. m. g.;

Andris Upenieks – no 1995./1996. m. g. līdz 08.12.2009.;

Māris Siliņš par direktora amata pienākumu pildītāju strādāja no 09.12.2009. līdz 30.06.2010., no 2010. gada 16. jūlija – direktors.

Diemžēl pirmajiem trim skolas direktoriem vairs neko pajautāt nevaram, jo viņi aizgājuši mūžībā. Intervijas ar nu jau bijušo Ķeipenes pamatskolas skolotāju Andri Upenieku, kas skolā nostrādājis 42 gadus, no tiem skolas direktora amatā 14 gadus, un pašreizējo skolas direktoru Māri Siliņu.

Skolas direktora tuvākais palīgs darbā, protams, ir mācību pārzinis, ko tagad dēvē par direktora vietnieku mācību darbā. Kopā strādājot, droši vien puds sāls apēsts. Kad kopā puds sāls apēsts, tad arī cilvēks pa īstam iepazīts.

Lūk, ko bijušās mācību pārzīnes pastāstīja par skolu direktoriem.

Pēteris Trijecs

- Ķeipenes skolā par direktoru sāka strādāt 1971. gadā, pēc profesijas – ģeogrāfs. Viņš bija pieredzējis, lietišķs, rūpējās par skolas saimniecisko pusi un uz saviem pleciem iznesa jaunās skolas celtniecību un pārcelšanos uz jaunajām skolas telpām. Jaunās skolas celtniecība nenoritēja gludi – vēl 1974. gada aprīlī nebija pabeigta skolas ārsienu būvēšana, bet tomēr viss tika izdarīts laikā. – (Astrīda Kursīte)

- Praktisks, saprotošs, izdarīgs, saimniecisks. Dzīvoja skolas internāta telpās, viss smagums jaunās skolas iekārtošanā un sakārtošanā gulās uz viņa pleciem. (Rita Šķēle)

Pēteris Trijecs

Jezups Žuks

- Mākslinieks, dzintara rotu meistars. Skola īsti nebija viņa interešu lokā. Atceros – jaunā skola pastāvēja otro gadu, un notika jaunā mācību gada pirmā vecāku sapulce. Direktors norunāja līdz pulksten 12.00, bet neko īsti nepateica – viņš vairāk bija runātājs, ne darītājs. Pie sava kabineta pielika dekoratīvas plāksnītes ar dzintaru, kuras promejot novāca. Vāca mežā un visur citur kokus un nepārdomāti stādīja pie jaunās skolas. – (Astrīda Kursīte)

- Uz mākslu tendēts, iekārtoja gaumīgus standus koridorā. Darbmācību mācīja praktiski, ne tikai teorētiski. Pats nebijās no fiziska darba – kopā ar skolēniem veda granti un izveidoja celiņu no skolas līdz Akāciju mājai. Bieži bija aizņemts ar ārpusskolas darbiem – būvēja māju, ņēmas ar dzintariem – tas traucēja izveidot kontaktus ar kolēģiem. – (Rita Šķēle)

Jezups Žuks

Darba gadi Keipenē bija gan priecīgi, gan bēdīgi

Maija Deguna, Keipenes skolā strādājusi no 1997. gada 1. septembra līdz 1998. gada vasarai.

Keipenes skolā sākumā strādāju par pionieru vadītāju un mācīju arī latviešu valodu un literatūru. Vēlāk piespiedu kārtā kļuva arī par vizuālās mākslas skolotāju un izglītāju skolēnus šajā priekšmetā. Ļoti cītīgi apmeklēju zīmēšanas skolotāju kursus, seminārus, šobrīd esmu ieguvusi sertifikātu, lai mācītu šo priekšmetu.

Darba gadi Keipenes skolā bija gan priecīgi, gan bēdīgi, gan arī bija tādi brīži, kas paliek atmiņā ilgi. Kad be-

dzās pionieru ēra, es mācīju latviešu valodu un literatūru divām klasēm un vizuālo mākslu no 1. līdz 9. klasei. Kļuva arī par klases audzinātāju. Keipenes skolā izaudzināju no 5. klases un izvadīju tālākā skološanā divas klases. Izauguši labi cilvēki. No pirmās audzināmās klases neaizmirstamas ir ekskursijas, pārgājieni un notikumi, par kuriem atceramies tikšanās reizēs. Kas tad var aizmirst, cik draudzīgi bija Māris Liepiņš un Artis Levisers, kā divas Lotiņas vienmēr kopā leva Peļše un Gita Šauriņa! Mārim toreiz bija iesauka Docents. Jā, vēl atga-

dījums ar Kalniņu Aivaru, kad viņš mājās iemainīja pret mežu. Mēs visi viņu toreiz meklējām!

Man ir patīkami šobrīd satikties ar jau pieaugušiem savas klases audzēkņiem, aprunāties, uzzināt, kā viņiem veicas gan darbā, gan privātajā dzīvē. Tā es nevilus salīdzinu, kā viņi izmainījušies.

Ko es novēlētu skolai jubilejā? Neapzaudēt gaišumu, degsmi un mīlumu, lai bērni gribētu atgriezties savā vecajā skolā kalna galā, lai taciņa neaizaug ar zālī!

Es skolas apkārtni un iekštelpas pārvērtu par botānisko dārzu

Keipenē mācīju ģeogrāfiju – man mīļi bija praktiskie darbi, kuros jānosaka upes garums uz kartes, pēc tam jāaprēķina tās patiesais garums pēc mēroga. Reiz 5. klases skolniece I. Vītoliņa bija pazeidējusi diegu atlantā. Viņa ātri atrisināja problēmu – izrāva vienu no saviem garajiem matiņiem un izmērīja upes garumu. Esot Latgalē pie upes Feimanka, es atcerējos šo skaisto meitenes gājieni.

Juris Jefremovs, Keipenes astoņgadīgās skolas skolotājs no 1979. gada 12. decembra līdz 1986. gada jūnijam, mācījis bioloģiju, arī ķīmiju un ģeogrāfiju.

Pirms manis Keipenes skolā par bioloģijas skolotāju bija strādājusi skolotāja Krutāne – tipiska 60. gadu skolotāja, tāpēc skolas priekšā bija sastādīts ābeļdārzs, kaut gan plānā

nebija paredzēts. Es stingri pastāvēju, ka plānu sastādījuši speciālisti, tāpēc to realizēšu pilnībā (dažas atkāpes tomēr bija) – visu savu brīvo laiku veltīju apkārtnes pareizai izveidei. Faktiski man atvaļinājumu nebija, visas vasaras kopu, stādīju, plāvu u.t.t. – gribējās, lai viss ir perfekti. Manā atbildībā bija skolu apkārtnes un mācību izmēģinājumu lauciņi, tāpēc šajā jomā nepieļāvu sev nekādas atlaides. Šajā ziņā gribu uzteikt A. Goldbergu – viņa man atļāva būt atvaļinājumā no 1. jūnija līdz 31. augustam, jo ļoti labi zināja, ka mani nevajag reglamentēt – es darbu padarīšu godam.

Skolas apkārtnes labiekārtošanā izmantoju visus savus plašos sakarus – braucu uz abiem botāniskajiem dārzem pēc stādiem, sēklēm, pats arī strauji vairoju augus Drīz skolas apkārtnē un iekštelpas pārvērtās par botāniskiem dārzem. Gandrīz katrā skolas līnijā skolotājs A. Upenieks brīdināja skolēnus: "Ja kaut viens augs tiks nopostīts, tad būs darīšana ar mani!" Šo teikumu skolēni ļoti respektēja.

Man atmiņā spilgts gadījums, saistīts ar tolaik modē esošajām Ļeņiniskajām talkām. 1980. gada sestdienas talkas diena bija ļoti auksta, bet es ar savu klasi devos uz mežu, jo pie skolas bija jāiestāda bērzi. Man jau arī neviens neuzdrošinājās runāt pretī. Pārējās klases palika skolas telpās. Bērziņus iestādījām, bet otrā dienā bija iznākusi skolas sienas avīzīte ar skaistu M. Gailiņa zīmējumu – es ar cepurīti galvā sežu bērzā, man rokā pātaga, bet bērniņi rīkšiem vien stiepj un stāda jaunus kociņus.

Paldies visiem Keipenes skolotājiem, kuri neko nav nopostījuši no maniēm stādījumiem, bet tos papild-

dinājuši, tā izveidodami skaistu apkārtni!

Keipenē pēdējo reizi biju 2004. gadā uz salidojumu, tad saņēmu ļoti daudz pateicību no skolēniem. Salidojumā bija tik jautri, ka smejos vēl tagad. Man bija tāds skolēns Armands Baikovskis. Viņš negribēja mācīties, bet es nedrīkstēju likt daudz nesekmīgu atzīmju. Tie skolotāji, kas lika nesekmīgas atzīmes, pedagogiskās padomes sēdēs tika rāti. Tad es izdomāju, ka Armands var nopelnīt labāku atzīmi praktiski – uzkāpjot sudrabeglē un nonesot man čiekurus, kas bija nepieciešami kā uzskates līdzeklis, stāstot par skuju koku dzīves ciklu. Armands tā īsti negribēja kāpt, un es nedaudz viņam uzšāvu pa dibenu. Un, lūk, salidojumā viņš man to daudzreiz atgādināja, gandrīz pie katras glāzītes, līdz bija "kunga prātā" un teica: "Zini ko – tu tagad būsi Armands, bet es skolotājs!"

Par pedagogiem varu teikt tikai to labāko. Vairāk saskarsmes man bija ar dziedāšanas skolotāju Hildu Ogrēnu. Es varēju tikai brīnīties, kā tik maza sieviņa noturēja miera stājā visu skolu. Neviens neuzdrošinājās pie viņas nedziedāt, skolēni bija devuši viņai labsirdīgu iesauku "vecā klaviere".

Skolotājas Feodosija Zemzāle un Līga Zvirgzdiņa bija apzinīguma kalngali. Andris Upenieks noteica visas skolas toni, darbamietis daudzās jomās – arī dramaturģijā. Arī mācību pārzīne Astrīda Kursīte perfekti pildīja savu darbu.

Šodienas skolotājiem un skolēniem novēlu dzīvot savā laikā ar pilnu kruti, jo tik jauni un tik skaisti mēs vairs nebūsim nekad! -

Prieki, smieklī, jautrība, nopietnība, bēdas, šaubas un mazliet bailes – tas ir skolas laiks

Sandra Bērziņa, 1980. gada absolvente

Mēs – trešklassesnieki, skolotājas Līgas Zvirgzdiņas audzināmie, ieradāmies jaunajā skolas ēkā, lai turpinātu skolas gaitas kopā ar klasesbiedriem no Vatrānes skolas, ja šobrīd nemaldos – kopā bijām 15 skolēni. Salīdzinot ar mazo pelēko skoliņu "Baloži", jaunā skolas ēka šķita gaiša, balta, plaša un saulaina. Un tik tuvu mājām, ka pēc aizmirstās grāmatas vai burtnīcas starpbrīdī varēja aizskriet pakal. Tik skaists bija skats no skolas otrā stāva, it īpaši krāsainos rudenos! Tāds tas ir joprojām.

Jaunuzbūvētā skolas ēka sākumā šķita pat tāda vientuļa klajā pakalniņā. Laikam jau tāpēc ar skolu ik gadu tika stādīti dažādi kociņi, bet ne visi no tiem ieauga. Nokaltušie vietā daudzus gadus tika stādīti arvien jauni. Un re, pacietība ir vainagjusies, jo šobrīd skoliņa ir koku ieskauda! Mans brālis savu stādīto koku atradis.

Bija arī jauka tradīcija – zem skolas logiem izlaiduma klases skolēni stādīja rozes.

Jauns skolas stadions, bet nez kāpēc ar lielu sportošanu man tas neiesaistās – tikai šad un tad tāllēksana, sprints uz asfaltētā celiņa. Pēc vasaras nogales lietavām ap skolas stadionu varēja atrast sēnes – vilnišus.

Blakus skolai bija izveidots mācību lauciņš, kurā no visa kā tika audzēts nedaudz. Vasarās bija obligāti pāris dienas jādodas uz skolu strādāt.

Skolas dveseile ir skolotāji. Jauki skolotāji, personības. Viens skarbāks vai nepieejamāks, cits draudzīgāks vai sirsnīgāks, viens nopietns, cits runātais un humora pilns. No šodienas skatupunkta mana vislielākā pateicība Skolotājai Ritai Šķēlei par talantu mācīt un iemācīt latviešu valodu vislabākajā un, nebaidos teikt, augstākajā līmenī. It īpaši tik daudzu nemīļto gramatikku. Atceros vienu īpaši grūtu mācību stundu pie viņas – tajā vajadzēja uzrakstīt dzejoli.

Skolotājs Andris Upenieks mūs veda vēstures zinību plašumos, taču manās atmiņās viņš ir un būs fizikultūras skolotājs – fanātisks slēpošanas piekritējs. Ja skolas sporta zālē no noliktavas izliktas slēpes, tad tas nozīmēja, ka... drīz būs sniegs. Es atceros savu vairākkārtējo mulsumu no rīta dienās, kad bija nolikta fizikultūras stunda, jo nebija iespējams "izzīlēt" – sportosim telpā, vai mūs liks uz slēpēm un tāpēc jāņem attiecīgs tērps. Es atceros sevi un klasesbiedrus slēpojam pa plānu un tikko uzsnigušu sniegu uz grubulainā zemes ceļa un arī pa visai slapju sniegu pelēkā pavasarīgā dienā no skolas uz parka

Par skaisto ziedu gultu

Iveta Bahmane (Vītoliņa), 1988. gada absolvente

Varu pastāstīt atgadījumu no skolas dzīves saistībā ar puķkopības pulciņu, ko vadīja skolotājs J. Jefremovs. Tajos laikos, kad es mācījos, skolai bija iekoipi divi lauciņi – viens pret skolu, otrs, tā saucamais tālais, pie Līvānu tipa mājām. Kādā rudenīgā dienā mēs, puķkopības pulciņa dalībnieki, gājām uz tālajiem lauciņiem apskatīt puķes. Kā jau rudenī, lauciņi ziedēja vienos ziedos. Ejot garām samteņu dobēm, neko sliktu nedomājot, izsauca: "Cik skaisti, izskatās kā gults!"

Otrā rītā ierodoties skolā, pie garderobēm mani sagaidīja skolotājs J. Jefremovs, kas bija ļoti dusmīgs. Izrādījās – kāds bija izgulējis samteņu dobēs. Par vainīgu uzskatīja mani un izslēdza no puķkopības pulciņa. Vainīgi, protams, bija citi. Mācība – domā ko runā, katrs tevis nejausi izteikts vārds var pagriezties pret tevi. Skolotāj, es nebiju vainīga!

Novēlējums manai pirmajai skolai: Novēlu skolai piedzīvot vēl daudz darbības gadus! -

Ingrīda Krūmiņlepa (Kursīte), 1977. gada absolvente

Jaunajai skolai jau 40 gadi, bet, kad mēs ar nepacietību un cerībām gaidījām tās atvēršanu, es mācījos 5. klasē vecajā "lielajā" skolā, un mums visiem 1974. gada pavasarī bija jāiet pie jaunās skolas būvlaukuma krāmēt pārpalikušos izmētātos ķieģeļus, un 1. septembrī bija milzīgs prieks uzsākt mācības jaunā, gaišā, vēl pēc krāsām smaržojošā ēkā.

1. klasē sāku iet vecajā "mazajā" "Baložu" skoliņā – koka soli ar slīpām virsmām, krāsni sprakšķoša malca, ikdienas gājieni uz "lielo" skolu pusdienās un uz fizikultūras stundām,

Krāsainu atmiņu mezgli

spēles pie varenā Baložu ozola un jaukā audzinātāja skolotāja Bronislava Bricika.

No 4. līdz pat 8. klasei ar mums kopā bija šovasar mūžībā aizgājusi klases audzinātāja Feodosija Zemzāle. Ar milzīgu pašatdevi viņa visus šos gadus rūpējās par mums kā otrā mamma. Skolā aiz viņas trauslā auguma mēs kā putna bērni varējām justies pilnīgā drošībā, jo viņa bija gatava mūsu vietā jebko izdomāt, sagatavot, izdarīt, pie rokas visur aizvest – vai tas būtu pārgājieni, ekskursija, konkurss, vai pēcstundas un nesekmīgu atzīmju labošana – un, protams, norāja par nedarbiem. Paldies viņai par rūpēm, ko mēs toreiz vēl nespējām novērtēt, un šad tad savā nerātībā novedām skolotāju līdz asarām.

Skolotāji mūsu skolā arvien ir bijuši zinoši un dzīvesgudri. Pateicoties skolotājai Bronislavai Gradovskai, matemātika man tālākajās skolās gaitās problēmas nav sagādājusi. Grāmatu lasīšana vienmēr ir bijis mans vaļasprieks, bet gramatiskas kļūdas tekstos bieži pamanu gan televīzijā, gan presē, gan citur – tas skolotājas Ritas Šķēles nopelns. Interesi par dzīvo dabu mūsos raisīja sirsnīgā skolotāja Anastasija Pundure. Skolotājs Andris Upenieks mums mācīja ne tikai vēsturi, fizikultūru un skaisti dziedāt, viņa stundās mēs saņēmām arī lielu devu "dzīves māci-

bas". Joprojām neesmu zaudējusi interesi par vācu valodu, pateicoties skolotājai Astrīdai Kursītei. Rokdarbi arvien aizņem lielu daļu mana brīvā laika – paldies skolotājai Līgai Zvirgzdiņai.

Mani klasesbiedri... Rudens kartupeļu talkas, apnicīgi garās ravējamo cukurbiešu vagas, ozolziņu lasīšana, makulatūras vākšana, egļu zaru laušana lopiems ziemas aukstumā, dažādi konkursi, sporta sacensības, tematiskas pēcpusdienas ar dziedāšanu, teātra spēlēšanu, kartupeļu mizošanu, Jaungada eglītes – visur mēs piedalījāmies ar aizrautību un interesi. Siltākās atmiņas saistās tieši ar manas pirmās skolas klasesbiedriem. Astrīda Jandava, Lolita Bisniece, Dace Andriksone, Aija Sīle, Iveta Tetere, Aija Stivriņa, Gundega Jandava, Artis Beķeris, Dace Valdmane, Māra Kundrāte (visas meitenes skolas laika uzvārds) – retajās tikšanās reizēs varam runāties un smieties kā tikko no skolas sola izkāpušas. Gribētos satikt arī Sandru Līvāni, Lūciju Dadžāni, Andri Adijānu, Normundu Riekstiņu, Edgaru Liepiņu, Ziedoni Strazdiņu. Ingars Heinsbergs jau diemžēl kapu kalniņā.

Savai skolai gribu novēlēt, lai vienmēr būtu vecāki, kas grib dzīvot un bērns radīt Keipenē, lai vienmēr skolu piepildītu bērnu čalās! -

Mežā būdiņu sev celšu...

Aivars Kalniņš, 1987. gada absolvents
- Skolotāja M. Deguna ir atcerēju-

sies gadījumam, kad es izlēmu dzīvot mežā. Izstāstīšu savu stāstu par šo manu piedzīvojumu.

Mācījās 6. vai 7. klasē. Man tajā laikā ļoti patika mežs. Kopā ar draugiem Induli Bombānu un Gunti Vītoļu bieži pastaigājāmies pa mežu, gatavojām lokus un bultas un šaudījāmies ar tiem. Biju salastijies grāmatas par indiāņiem, saskatījies filmas un vienā dienā izlēmu sevi pārbaudīt un pazīvēt viens mežā.

Mežā savlaicīgi uzbūvēju slepeno zaru būdu. Paņēmu no mājas pārtiku – speķi un maizi, arī svecas. Arī Induļa mazo kucēnu drošībai pakēru līdzi. Man bija doma, ka es mežā dzīvošu ilgi un suņuks izaugs par lielu suni.

Vienu dienu pēc stundām devos uz mežu. Par to, ka dodos uz mežu, zināja vienīgi mans draugs Indulis. Mums bija norunāts, ka Indulis pie-

gādās pārtiku, ja es mežā visu ēdamo pats nevarēšu sagādāt.

Naktī ielīdu zaru būdā, iedzēdu sveci. Vienā brīdī būdai tuvu pienāca alnis. Tas bija skaists skats.

No rīta jau biju izlēmis, ka tomēr atgriezīšos mājās, jo man bija žēl sunīša, kas visu nakti smilstēja un neko neēda – ne speķi, ne maizi.

Mani vecāki, protams, nakti nebija gulējuši un no rīta sacēlušies trauksmi. Indulis mani nebija nodevis. Visa skola ar skolotāju A. Upenieku priekšgalā no rīta ar pionieru tauru skaņām un bungu rībieniem devās mani meklēt. Iznāca, ka viņi mani neatrada – mēs kaut kā izmainījāmies.

Otrā dienā skolotājs A. Upenieks bija uz manis ļoti dusmīgs, jo mūsu klasei laikam bija jābrauc uz rokasbumbas sacensībām, bet manis dēļ viss paputēja.-

Par Ķeipenes skolu man ir tikai labas atmiņas

Inta Ambrēna (Indriksone), 1982. gada absolvente

-Laikam jau, gadiem ejot, visas sliktās lietas aizmirstas, ja tādas ir bijušas. Man par skolas laiku ir palikušas ļoti labas atmiņas – man patika visas ar oktobrēniem, pionieriem un komjūnātni saistītās lietas.

Kā interesantu atceros laiku, kad, pateicoties skolas direktoram, darb- mācības stundās slīpējām dzintaru.

Jauki bija, ka pavārīte Agnese Ermansone uz vietas skolā cepa bulciņas. Tās bija tik smaržīgas un garšīgas.

Neatceros nekādus lielos nedarbus un domāju, ka skolas laikā biju mierīga meitene.

Lielu paldies jāsaka skolotājai B. Gradovskai par ieliktajiem pamatiem rokdarbos. Viņa bija prasīga un iemācīja daudz lietas, kas noder vēl tagad. Man vēl joprojām patīk rokdarbi

un pēdējo Dziesmu un deju svētku izstādē bija arī mani darbi.

Vēl ar vislabākajām domām atceros skolotāju J. Jefremovu. Lai arī viņš bija citādāks nekā citi un daudzām par viņu ir sliktas atmiņas, viņš iemācīja mīlēt dārzu, puķes, dabu un darbu, kā arī savus mācību priekšmetus.

Interesants bija laiks, kad es pati vienu gadu strādāju Ķeipenes pamatskolā par skolotāju. Sākumā bija neierasti, ka bijušie skolotāji tagad ir kolēģi. Laikam negribēju tik ātri kļūt pieaugusi un mācīties neklātienē... Pārgāju uz klātienē studijām Liepājā un tur arī paliku, bet, aizbraucot uz Ķeipeni, vienmēr jutos ļoti labi. Skolā gan pēdējā laikā neesmu bijusi un nezinu, kā tur tagad izskatās.-

Jauno pedagogu rokās – skolas nākotne

Ķeipenes pamatskolas nākotne ir Ķeipenes pamatskolas gados jaunāko pedagogu rokās. Kādu Ķeipenes pamatskolas nākotni redz viņi?

Daiga Kļaviņa, Ķeipenes sākumskolas skolotāja, Ķeipenes pamatskolā strādā no 2013. gada.

- Esmu lepna, ka varu strādāt skolā, kurai šogad paliek jau 40 gadi. Šajos 40 gados skolu absolvējuši daudzi skolēni, skolā strādājuši ļabi un pat izcili pedagogi. Mūsdienās katram ir dota brīva izvēle, kurā skolā gūt zināšanas, un ir prieks, ka vecāki izvēlas savus bērnus sūtīt vietējā pagasta pamatskolā. Diemžēl lielākā daļa jauniešu pēc pamatskolas beigšanas izvēlas dzīvot lielpilsētās vai pat citās valstīs. Un viņus var saprast. Tur ir lielākas attīstības un darba iespējas. Bet pagastā paliek arvien mazāk jaunu cilvēku, kuriem dzimtu bērni,

kas būtu nākamie skolēni. Atliek cerēt uz pagasta attīstību, jaunu darba vietu rašanos un jauniešu vēlmi palikt savos dzimtajos laukos. Sapņaini, bet varbūt iespējami...-

Ieva Sala, Ķeipenes pamatskolas angļu valodas skolotāja, šogad māca arī latviešu valodu un literatūru 7. klasei, Ķeipenes pamatskolā strādā no 2012. gada.

- Vissvarīgākais, protams, ir tas, lai skola pastāvētu. Man ir liela cerība, ka daudzas jaunas ģimenes tomēr paliks vai pat dosies dzīvot uz laukiem, lai attīstītu savas saimniecības, atgrieztos "pie saknēm". Tad arī pagasta skolās būs skolēni un skolotāji.

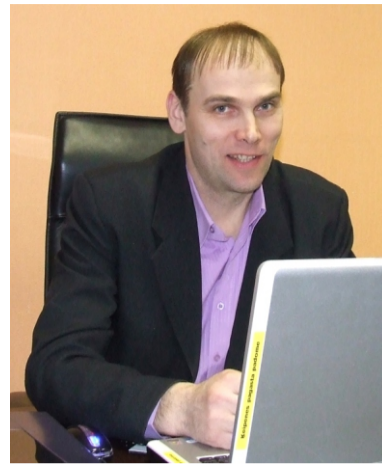
Nākamais svarīgākais ir skolotājs kā personība, kas pamatskolas posmā ir ārkārtīgi būtiski. Skolotājs kā padomdevējs, virziena rādītājs, palīgs, konsultants; skolotājs, kas mai-

nās līdzi laikam un izprot katra skolēna intereses, spējas; skolotājs, kas nepārtraukti pilnveidojas, mācās, pārzina ne vien savu nozari, bet orientējas laikmeta norisēs kultūrā, ekonomikā, tehnoloģijās; skolotājs, kas aizrauj, jo pats ir aizrautīgs!

Nākotnes skola ir arī nākotnes skolēns, kurš ir prasīgs pret apkārtnējo pasauli, jo orientējas tehnoloģijās, apzinās sevi kā pasaules pilsoni multikulturālā pasaulē. Tāpēc skolai jāmainās laikmetam un skolēniem līdzi, tomēr cienot tradīcijas un paaudzū paaudzēs veidoto vērtību sistēmu.

Apkopojojot visu iepriekš sacīto, varu teikt, ka nākotnes skola un tehnoloģijām pārbaģāta ēka ar skaistu fasādi, bet gan kultūras un zinātnes centrs, kurā satiekas dažādas paaudzes, lai nodotu viena otrai savas zināšanas, prasmes un iemaņas.-

Kāpēc mans krūškurvja apkārtmērs tomēr nepalielinājās

Vilnis Sirsonis, 1980. gada absolvents

-Pēc 34 gadiem varu skolotājam J. Jefremovam atklāt savu mazo noslēpumu – to, kā es skolotāju mazliet piešmaucu.

Bioloģijas skolotājs J. Jefremovs uzskatīja, ka skolēniem jādzīvo veselīgi – jāsporto, jāizpilda vingrojumi. It sevišķi jau pušiem. Tāpēc viņš mums, 8. klases skolniekiem, lika pašiem sev nomērīt krūškurvja apkārtmēru un cauru gadu cītīgi no rītiem vingrot. Ja cilvēks sporto, tad viņam palielinās krūškurvja apkārtmērs.

Pavasār skolotājs J. Jefremovs nomērīja katram krūškurvja apkārtmēru un mani uzslavēja, ka esmu kārtīgi vingrojis, savu uzslavu nostiprinot ar labu atzīmi bioloģijā. Šodien varu atzīties, ka skolas laikā mājās nevingroju, tikai biju tālredzīgs un savu sākotnējo krūškurvja apkārtmēru uzrādīju mazāku nekā tas bija patiesībā. Piedodiet, skolotāj! Mans krūškurvis toreiz nepilna gada laikā neko daudz nebija izmainījies...-

Ķeipenes skola ir ierakstīta manā likteņa grāmatā

Elīna Ratmeistere, 1996. gada absolvente

- Ar Ķeipenes pamatskolu man saistās pašas labākās atmiņas. Tās, kuras ierakstītas manā likteņa grāmatā ar lieliem burtiem. Vispirms jau skolas gaitas – klasesbiedri, skolotāji un manas pirmās darba gaitas, kuras sakušās tieši šeit – Ķeipenes pamatskolā. Par to sirsnīgi pateicos skolas direktoram un īstenam savas skolas patriotam – Andrim Upeniekam, kurš uzticēja man mūzikas skolotājas amata pienākumus. Tas man bija liels izaicinājums un atbildība.

Ķeipenes pamatskolā nostrādāju 5 gadus. Paldies par šo īpašo laiku Ķeipenes pamatskolai, skolniekiem un maniem skolotājiem, kuri tobrīd kļuva arī par kolēģiem!

Novēlu skolai saglabāt to, kas gadiem krāts. Nepazaudēt savu dvēseli, kāda raksturīga tikai manai skolai. Skolas dvēsele ir tās cilvēki: gan absolventi, gan esošie un topošie skolēni, skolotāji un personāls. Man ir prieks un gods nest sevī daļu šīs skolas dvēseles.

Laika skrējienā ir pieturas – mirkļi, kas ieskanas sirdī, mirkļi, kurus ierakstām lielajā likteņa un vēstures grāmatā! Ķeipenes skola ir ierakstīta manā likteņa grāmatā uz mūžīgiem laikiem.-

Skolā es nebiju paraugmeitene

Dana Korovacka (Vilcmeiere), 1988. gada absolvente

- Savu pirmo skolu – Ķeipenes skolu – atceros bieži. Skolas laiks bija interesants. Pilgtā atmiņā palikuši ikgadējie karnevāli, kuriem katru gadu bija cita tēma. Ierindas skates -o, jā, tas tik bija kaut kas!

Neaizmirstams atmiņā palicis puķkopības pulciņš, kuru vadīja skolotājs J. Jefremovs, un taisnās un tīrās puķu dobes, un vadziņas bez nezāļem, un spīdīgās puķu vāzes. Darbodamies puķkopības pulciņā, arī sasniedzām daudz, piedalījāmies pat Maskavas izstādē, kurā ieguvām medaļas (man pat medaļa ir saglabājusies ar visu apliecību).

Skolā es nebiju priekšzīmīga skolniece. Piezīmju dienasgrāmatā bija daudz, arī divnieki bija. Atceros, ka skolotāja S. Upeniece mums visai klasei salika vieniniekus par to, ka neviens nemākam dzejojīt, kaut gan daži to zināja, vienkārši neatzinās.

Vislielāko paldies gribu teikt savai pašai pirmajai skolotājai L. Zvirgzdiņai, pirmo klašu skolotājai D. Bombānei un klases audzinātājam no 4. – 8. klasei A. Upeniekam! Un, protams, paldies varu teikt visiem pārējiem skolotājiem R. Šķēlei, A. Kursītei, H. Ogrēnai, V. Eglītim, L. Putniņai, J. Jefremovam, F. Zemžālei, V. Sīpolam, B. Gradovskai, par viņu neatlaidību, pacietību, stingro nostāju!

Skolas laikā, manuprāt, gribēju kļūt par 1.-3. klašu skolotāju, bet dzīvē kļuva par grāmatvedi.

Savai pirmajai skolai novēlu izaugsmi, apķērīgus un mācīties gribošus skolniekus! Skolotājiem novēlu radošumu, prieku, izturību, strādājot ar skolēniem! Un arī draudzīgu personālu!

Sakot paldies par atmiņu stāstiem un labajiem vārdiem – uz tikšanos nākamajā skolas salidojumā! Izskanējušie labie vārdi un vēlējumi ir iesējuši prieka zvaigznes visu mūsu sirdīs un dos spēku darba dienām!

Tava Ķeipenes skola

Ķeipenes pamatskolas kolektīvs šodien (pirmā rinda no kreisās): skolotāji Inese Grīse, Māris Siliņš (direktors), Skaidrīte Rušīna, Arvīds Bogdāns, Signe Gertnere, Aigars Jaucis, Daiga Bombāne, Andis Grīse. Otrajā rindā: lietvede Mairīta Upeniece, skolotāja Andra Ločmele, dežurante Māriete Cirvele, skolotājas Liene Veitmane-Plūģe, Ieva Sala, Agita Zvaigzne. Attēlā nav redzami skolotāji Inta Oša, Māriete Šteinberga, Rita Šķēle, Daiga Kļaviņa, psiholoģe Inese Platpīre, logopēde Vita Volkopa, interešu izglītības speciālists Gunvaldis Kalva, skolas pavāres Aļona Štāle, Liene Vaļeika, apkopējas Ņina Volkova, Antra Strazdiņa, skolas saimnieks Ingus Ozols.